

OLGA VAN DER MEER

Een toekomst
met jou

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Het was druk en warm in het winkeltje. Veel mensen hadden gehoor gegeven aan de uitnodiging voor de receptie ter gelegenheid van de opening. De ruimte was gevuld met geroezemoes van stemmen en regelmatig klonken er bewonderende kreten op bij het zien van de uitgestalde spullen die vanaf vandaag te koop waren.

Marja van Oostrum, de kersverse eigenaresse van deze nieuwe winkel in cadeau-artikelen en sieraden, keek met een onwerkelijk gevoel om zich heen. Na jarenlang dromen, fantaseren, plannen bedenken en hard werken, was haar jeugdideaal nu gerealiseerd. Dit was écht. Haar saaie kantoorbaan was voorgoed verleden tijd, nu zwaaide ze zelf de scepter over haar eigen domein. Ze zou op dit moment volmaakt tevreden moeten zijn, maar toch... Als dat andere er maar niet geweest was, dat dreigende dat sinds een paar dagen

als een donkere wolk boven haar hoofd hing.

Marja wendde zich tot een vrouw die haar aandacht vroeg en ontweek de vorsende blik van haar tweelingzus, die aan de andere kant van de winkel het geheel stond te overzien. Er was iets met Marja, besepte Inge van Oostrum. Ze toonde nu niet bepaald als het stralende middelpunt van de belangstelling, iets wat wel te verwachten was op deze dag. Inge hield haar zus een paar minuten nauwlettend in de gaten. Ogenschijnlijk leek alles heel normaal; Marja hield zich met haar gasten bezig, gaf informatie over haar koopwaren en er lag een gelukkige lach om haar lippen. Ze was een charmante gastvrouw en waarschijnlijk was er niemand van de aanwezigen die iets vreemds aan haar gedrag opmerkte. Maar Inge was haar tweelingzus, vanaf hun geboorte waren ze op elkaar aangewezen en ze bezaten alletwee een zesde zintuig wat betreft de gevoelens van de ander, wat vaak het geval is bij tweelingen.

Misschien komt het door de drukte van alle voorbereidingen, probeerde Inge zichzelf gerust te stellen. Tenslotte zijn het een paar zeer hectische weken geweest, vol met werk

en spanning. Ze probeerde het onbehaaglijke gevoel dat bezit van haar nam weg te duwen door haar aandacht te richten op andere mensen. Ze zag Freek, Marja's liefde sinds jaren, met een trots gezicht tussen de gasten door lopen. Hij genoot duidelijk van deze dag. Dat mocht ook wel na al zijn inspanningen, Inge gunde het hem van harte. Ook Claire en Herman van Oostrum, de ouders van Marja en Inge, ontbraken vandaag niet. Nee, natuurlijk niet, dacht Inge bitter. Als we ze thuis ergens voor nodig hebben, zijn ze niet te bereiken, maar hier, met al die mensen erbij, moeten ze laten zien wat een liefhebbende ouders ze toch zijn. Ze maakte er een opmerking over tegen Marja, die naast haar opdook.

‘Ze zijn hun roeping misgelopen, want het zouden een paar prima acteurs zijn. Bah, ik word misselijk van dat aanminnige gedoe.’

‘Laat ze toch,’ zei Marja nuchter. Ze wierp een blik op hun ouders, die zich met een zeker elan tussen de gasten bewogen, zoals altijd tot in de puntjes gekleed en de gezichten in de plooi. Ze waren zich duidelijk bewust van hun rol als ouders van de hoofdpersoon, iets wat hen onderscheidde van de andere ge-

nodigden. ‘Je wist van tevoren dat het zo zou gaan, je zou eraan gewend moeten zijn.’

‘Dat ben ik dus niet en ik zal er nooit aan wennen ook,’ zei Inge fel. ‘Ze hebben eerst maandenlang geprobeerd je tegen te werken, daarna kon je alles zelf uitzoeken omdat ze zich nergens mee wensten te bemoeien en nu lopen ze hier rond alsof ze deze winkel hoogstpersoonlijk met hun blote handen hebben opgebouwd.’

‘Dat wisten we van tevoren,’ herhaalde Marja. ‘Zo zijn ze altijd geweest en daar verander je toch niets meer aan. Naar de buitenwereld toe moet altijd alles perfect zijn. Volgens de mensen hier vormen we een gezellig gezin, met ouders die buiten hun drukke werkzaamheden om ook nog alle tijd en aandacht voor hun kinderen hebben.’

‘Ze moesten eens weten hoever ze van de werkelijkheid af zitten,’ verzuchtte Inge. Ze pakte een glas jus d’orange van het dienblad dat de serveerster haar voorhield en dronk de inhoud in één teug op.

‘Maak je nou niet zo druk,’ zei Marja sussend.

‘Ja sorry hoor, maar je weet dat ik me daar

niet zo maar bij neer kan leggen. Jij hebt het altijd makkelijker geaccepteerd dan ik kon.'

'Ik wind me niet op over een verloren zaak.' Marja zuchtte en haalde toen haar schouders op. 'Er zijn ergere dingen op de wereld.'

Meteen was Inges aandacht weer volledig voor haar zus. 'Wat is er met je?' Haar vraag ging vergezeld van een onderzoekende blik. 'Ik merkte net al dat je ergens mee zit, je draagt je anders dan ik verwacht had.'

Een antwoord werd Marja bespaard omdat Freek aan kwam lopen. 'Marja, kun je even meekomen? Er is iemand van de wijkkrant die je een paar vragen wil stellen.' Marja liep meteen gewillig met hem mee en Inge werd in beslag genomen door een oude buurvrouw van hen.

'Kind, wat fijn voor Marja dat het gelukt is, hè?' babbelde het mensje gezellig. 'Vroeger had ze het er altijd al over, maar je verwacht niet dat die kinderdromen uitkomen. En wat lief dat ik een uitnodiging kreeg. Het is ook zo gezellig, ik geniet ervan.' Inge glimlachte en legde met een liefdevol gebaar haar hand op de schouder van de vrouw. 'U hoort erbij,' sprak ze hartelijk. 'We hebben vroeger menig

gezellig uurtje bij u doorgebracht in die grote keuken, u was het zonnetje in onze jeugd.'

'Ja, veel gezelligheid hadden jullie thuis niet.' De ogen van mevrouw Van Schaick gleden naar Claire en Herman, haar gezicht sprak boekdelen. 'Maar enfin, jullie zijn toch nog goed terechtgekomen, zullen we maar zeggen. Wat doe jij tegenwoordig, kind? Kom je ook hier in dit winkeltje werken?'

'Ja, parttime. Alleen op de drukste dagen en als Marja eens weg moet of ziek is. Ik heb geen vaste baan, dus dat is geen probleem,' antwoordde Inge opgewekt.

'Hoe kan dat dan? Je werkt toch wel?'

'Ja, maar niet op vaste uren. Ik schrijf korte verhalen en artikelen voor een tijdschrift en ik vertaal romans vanuit het Engels, maar dat doe ik allemaal thuis.'

'En ben je nog niet getrouwd?'

'Nee, nog geen plannen ook. Sorry, mevrouw Van Schaick, ik vind het heel gezellig om even bij te praten met u, maar ik moet nu echt naar de keuken, kijken of alles in orde is, dat heb ik Marja beloofd. Misschien zie ik u straks nog.'

Snel maakte Inge zich uit de voeten. Me-

vrouw Van Schaick was een schat, maar ze was verschrikkelijk nieuwsgierig en heel lang van stof. Uit ervaring wist Inge dat ze je urenlang aan de praat kon houden.

Omdat ze niet wist of de vrouw haar nakeek en ze haar voor geen geld voor het hoofd wilde stoten, ging ze inderdaad richting keuken, hoewel ze zeker wist dat daar voor haar niets te doen was. Marja had een cateringbedrijf ingehuurd om deze dag te verzorgen en die mensen deden hun werk uitstekend.

Achter de winkelruimte was een gang die leidde naar het magazijn. In de gang waren verschillende deuren die toegang gaven tot het kantoortje, het toilet en de keuken. Tussen het kantoor en de winkel was een grote ruit, zodat Marja daarvandaan altijd kon zien of er klanten binnenkwamen. Vandaag zat de luxaflex die boven het raam bevestigd was dicht, zodat Inge haar zus pas zag zitten toen ze langs het kantoor naar de keuken liep. Zonder zich te bedenken ging ze naar binnen, sloot de deur achter zich en trok het gordijntje voor de glasplaat in de deur dicht, zodat niemand hen kon zien. Met haar armen over elkaar leunde Inge tegen de deur.

‘Zo, en nu wil ik weten wat er aan de hand is,’ sprak ze vastberaden tegen een verbaasde Marja.

Ondanks de weinig rooskleurige situatie waarin ze zich bevond, schoot die in de lach. ‘Ga gerust zitten, dat praat wat makkelijker.’ Ze schoof een stoel voor Inge bij en vervolgde: ‘Je hebt gelijk, er is inderdaad iets aan de hand, tenminste dat denk ik. Ik vermoed dat ik zwanger ben.’

Inge liet die mededeling even op zich inwerken en reageerde toen laconiek: ‘Meid, is dat alles? Ik maakte me hevig ongerust, dacht minstens dat je de een of andere enge ziekte had.’

‘Maak er geen grapjes over,’ verzocht Marja met een strak gezicht. ‘Ik zit er enorm mee. Je weet dat Freek nog een paar jaar moet studeren en ik zit nu met die winkel, dat is ook niet meer terug te draaien. Ik weet niet wat ik moet doen.’

‘In ieder geval rustig blijven,’ zei Inge bevestigend.

Ze had de beginnende paniek in Marja’s stem gehoord en begreep dat het op dit moment beter was om niet al te meelevend te re-

ageren. Waarschijnlijk zou Marja dan in een enorme huilbui losbarsten en dat leek Inge niet zo wenselijk op dit moment. Tenslotte moest ze toch zo weer terug naar haar gasten, dat kon niet anders. Die huilbui moest dan maar wachten tot vanavond.

‘Je hebt nog geen zekerheid?’

‘Nee, maar alle symptomen wijzen erop,’ antwoordde Marja.

‘Dat zegt niet altijd alles. Luister, Marja, dit is niet het moment om daar uitgebreid op in te gaan. Probeer het, althans de komende uren, van je af te zetten. Misschien is het loos alarm en dan bederf je deze dag voor jezelf om niets. En als het wel zo is, dan verander je er toch niets meer aan door te piekeren. Vandaag is de dag dat al je dromen uitkomen, geniet daarvan, je hebt er hard genoeg voor gewerkt.’

‘Ja maar...’

‘Geen gemaar,’ onderbrak Inge streng. ‘Je bent heus de enige niet die in deze situatie zit, bedenk dat goed. Er is altijd overal een oplossing voor te vinden. Vanavond gaan we er uitgebreid over praten en je zult zien dat het dan meevalt. Problemen zijn altijd dubbel zo